

i Landet, og at det ogsaa kunde meddeles andre Stater, at Danmark staar højt i saa Henseende. Det har derfor interesseret mig meget at høre, at Socialministeren har haft en personlig Samtale med Direktøren for Arbejdsbureauet, M. Thomas, idet jeg kan tænke mig, at Ministeren ved den Lejlighed bl. a. har overbragt M. Thomas den Redegørelse, vi ønsker at give Udtryk, og har omtalt, at vi paa disse Omraader har en særdeles god og betryggende Lovgivning her i Landet, og at Ministeren samtidig har redegjort for de Betænkeligheder og den Modstand mod Ratificering, som er kommet til Orde fra vor Side. I saa Henseende ligger Sagen ganske overordentlig gunstigt, synes jeg, for Danmark, og derfor kan der ikke tales om, at vi ikke kan være det bekendt, at det er en Vanære for Danmark o. s. v., thi hvis man vil se paa Realiteten i Arbejdsbureauets Arbejde, maa det være at hjælpe de forskellige Stater til sunde sociale Forhold, og i den Henseende mener vi altsaa, at vi staar overordentlig højt.

Socialministeren (Borgbjerg): Direktøren for det internationale Arbejdsbureau kender fuldt ud vore Forhold. Ikke desto mindre beklager han, at vi ikke kan slutte op i Rækkerne paa de to Omraader, der i Dag er til Forhandling. Han forstaar ikke, og jeg heller ikke, at vi, naar vort Naboland Sverige har kunnet ratificere begge disse Konventioner, ikke er i Stand dertil.

Det ærede Medlem (Inger Gautier Schmit) udtalte, at det var Realiteter, det drejede sig om i det internationale Arbejdsbureaus Arbejde, ikke Formaliteter. Men der ligger ogsaa en Realitet i dette; der er nemlig Lande, som ikke har den Ordning, og som holder sig udenfor, men som i høj Grad vilde opfordres til, naar næsten alle andre Lande gik med, at indføre en saadan Ordning. De nordiske Lande, vore Nabolande, er gaet med, og jo flere der gaar med, des mere indeholder det en moralsk Opfordring til enkelte Lande — jeg skal ikke i Øjeblikket nævne Navne, som de allerfleste kender — til at gaa med; jo flere Lande, der gennem Ratifikation gaar ind paa Konventionerne, des stærkere vil det moralske Tryk blive paa Lande, som ikke under Landarbejderne den almindelig anerkendte Foreningsret.

Tvede: Ved det nordiske interparlamentariske Møde, som afholdtes her i Rigsdagen i Sommer, blev det ganske klart, at mellem de nordiske Lande var Danmark langt det

mest fremskredne paa den sociale Lovgivnings Omraade, og fordi vi ikke ratificerer Konventioner, kan det ikke siges, at vor sociale Lovgivning bliver daarligere. Saa vidt jeg ved, er der kun 15 Lande af de nogle og halvtreds, der findes indenfor Folkeforbundet, som har tiltraadt Konventioner, saa naar vi har ratificeret, jeg tror, 7 (*Socialministeren* [Borgbjerg]: 6) af de 17, er det dog en ganske pæn Deltagelse fra Danmarks Side. Naar jeg har haft Betænkeligheder og fremdeles har det ved de to Konventioner, som foreligger i Dag, er det, fordi vi, som jeg nævnte før, ved Ratifikation binder Danmarks Lovgivning saa langt ud i Fremtiden

Carl F. Madsen: I alt er der udarbejdet 24 Konventioner. De 3 af disse er udarbejdet i Aar. Indtil Mødet i Aar var der altsaa udarbejdet 21 Konventioner, og deraf har Danmark tiltraadt de 6. Jeg tillader mig at paastaa, at i den Fortegnelse, der er udsendt, finder man ikke ret mange Steder Navnet Danmark. Jeg synes, det vilde være kønnere og mere værdigt, om Danmark i den Fortegnelse, der Tid efter anden udsendes, kunde faa sit Navn oftere nævnt.

Med Hensyn til de Spørgsmaal, vi behandler her i Dag, er Forholdet jo det, som jeg allerede har sagt, at disse to Konventioner meget godt kunde ratificeres, uden at man behøvede at foretage nogen som helst Ændring i vor Lovgivning. Naar de to Partier ikke vil være med dertil, opfatter jeg derfor Stillingen saaledes, at Modstanden grunder sig paa Partistillinger og i Virkeligheden ikke har noget med Realiteterne at gøre. Jeg beklager, at man i Spørgsmaal som de foreliggende af international Beskafenhed, hvor andre Landes Øjne hviler paa os, ikke kan enes om et roligt og sagligt Arbejde. I øvrigt er der jo fra det andet høje Ting rettet Forespørgsel til Arbejdsbureauets Ledelse, hvori man har søgt oplyst, om vi ved Ratifikationen behøver at forandre vor Lovgivning dels med Hensyn til Organisationsforholdene for Landarbejderne, dels med Hensyn til Børns Undervisning ude paa Landet. Og der er svaret tilbage — Svaret findes i Referatet af mine Udtalelser under Forhandlingerne i Fjor —, at med Hensyn til Børns Undervisning paa Vestkysten er det saa ringe et Antal, det drejer sig om, at man mener ganske roligt at kunne se bort derfra, og at vi ikke af den Grund behøver at foretage nogen Ændring i vor Lovgivning. Det er jo rigtigt, at vi har Organisationsret for